

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landsthinget. No. 27.

Solgte Session.

20de Mode.

Løverdagen den 3die November Kl. 1.

(Forsat.)

Simony (forsat): Jeg kan imidlertid ikke afholde mig fra nu at bemærke, at forsaavidt der er sagt, at der vil fremkomme en heel Deel mindre regelrette Bygningspladser, da forholdet det sig kun i en vis Grad saaledes. Naar man tager det Stykke, som Commissionen har udhævet i sin Betænkning, for at vise, hvor uheldige Byggegrundene ville blive, naar der exproprieres til Gader og Veie, vil man see, at der, efterat Veiene ere anlagte, paa dette Stykke fremkommer ikke saa faa regelrette Byggepladser, og nu sjonner jeg ikke, hvorfor det ikke maa tillades Eierne at beholde disse Grunde. Det er ikke alene af økonomiske Grunde, at det kan være Eierens af Vigtighed at beholde dem, men ogsaa af andre Grunde. Han kan have dannet og kultiveret denne Plet og den Jord, hvorom der er Spørgsmaal, den har faaet en Slags Affectionsværdi for ham, og den ligger ham netop bekvemt, idet han har sin Bedrift inde i den Deel af Byen, der ligger nærmest ved den Grund, han har udenfor. Hvad det andet Punkt, om Erstatningen, angaaer, maa jeg ogsaa deels give Andragendet Medhold, men deels erklære, at deres Paastand er urigtig. Exproprieres der nemlig, saalænge Fæstningsværkerne bestaae, forekommer det mig, at det er aldeles i sin Orden, at Byggegrundene ansættes til den ringere Værdi, de

have, paa Grund af den Servitut, der paa-hviler dem. Men exproprieres der først, efterat det er besluttet, at Fæstningsværkerne skulle falde, saa forekommer dette mig ubilligt og ikke i Samklang med det, der skete, da den Jord, der ligger imellem den ældre og den nye Demarcationslinie blev fritaget for en lignende Servitut, idet der dengang ikke af Staten foretoges noget Vederlag for denne Fritagelse. Naar jeg imidlertid ikke har foretaget noget Skridt til at bringe nogen Ændring ind i Loven, uagtet jeg tildeels finder, at Loven gaaer for vidt, da er det af den Grund, at det stiller sig tvivlsomt for mig, om ikke Eierne alligevel ere bedst tjente med, at Sagen ordnes paa den Maade, Loven tilsigter. Eierens Stilling er meget uheldig nu; de kunne ikke frit benytte Grundene til Behbyggelse, og de have ogsaa ondt ved at sælge dem, saalænge denne Servitut hviler paa dem, idet Ingen ønsker at købe dem. Jeg maa erkende, at de Regler, der ere givne for at bestemme disse Eiendommens Værdi, ere temmelig liberale mod Eierne, og at der derhos ved de tvende Ændringsforslag, der ere stillede til Loven, er hødet paa andre Ulemper, som Loven ellers vilde medføre, og jeg har derfor troet, at Eierne vare bedst tjente med, at tage Loven som den er, istedetfor at søge den forandret i en Retning, som Regeringen ikke kan gaae ind paa. Ibetvivlede jeg, at hvis jeg var Eier af en saadan Grund, vilde jeg underkaste mig Lovens Bestemmelser hellere end at foretage Noget derimod. Skjøndt jeg altsaa ikke har stillet noget Ændringsforslag, har jeg dog efter den til mig